

τό φαλιμένο πλούτον νά νομίξης,
λανθάνοντα νά βγαξης περισσέματα,
και Θρόνου και Βουλῆς ν' ἀποκοιμίξης
και νά χορταίν' ἡ στρουγγα σου μέ γέυματα,
και πάντα νά ψηρίζ' ὑπνωτισμένη
τῆς Βόαισε, τὰς πιστώσεις κι' ὅλα τᾶλλα,
κι' ὁ Θόδωρος κι' ὁ Ράλλης νά προσμένῃ
διάλυσιν Βουλῆς και κουντρούβαλα.

Πρὸς τούτοις σὶ προστάξω νά κοιμίξης
τούς ἄλλους ἀρχηγούς τούς δυστυχούς,
κι' ἄλλους ὑπνωτισμένους νά τούς πείσης
ν' ἀφήσουν τὴν ἐλπίδα τῆς Ἀρχῆς,
κι' ἄλλη δουλειά καλλίτερη νά κάνουν
κι' ἀδικίαι τόσα λόγια νά μὴ κάνουν,
Πρωθυπουργὸς αἰώνιος νά μείνῃς,
νά θύσης, ν' ἀπολίσης, νά τρανιάξης,
και τέλος μὲ χρυσόμυγα νά γίνῃς
κι' ἀπάνω 'στὴν Κορώνα νά πεταῖξης.

Μόνον μὲ Βασιλέα σ' ἔξιπῶ
κι' ὁ δῆλος μαζί σου ἄς μᾶς πάρῃ,
μὰ τώρα μὲς 'στὰ μάτια σὶ φῶσ
και ζῦπνησε, Σωτήρη κανακάρη.

Τρ. — Ἐξῆπνησα μὰ κατὶ τι μοῦ σφίγγει
τὸ κούτελο και καθὲ μου μινίγγι.
Εἶδα πῶς 'καλυμπούσα 'στὸ διαμάντι
κι' εἶδα Βουλὴν και Θρόνον νά φλογίζεται,
μὰ πῆς μου τώρα, Πικμαν νομάντι,
ὁ Βασιλεὺς τί τάχα συλλογίζεται;

Φ. — Τίποτα, σὶρ Μυλλάρδε, και προσμένει
μὲ 'ξινόμαστο κι' ἀσκότιστο κερ-λι
ποῦτε στιγμὴ θάλθῃ εὐλογημένη
ὅπου θά ταξιδεύῃ ἐπὶ πάλι.
'Αν θίλῃς δὲ νά μαθῇς ἀπ' εἶδῶ
τί σκίπεται κι' ὁ νῖος Κωνσταντίνος
σοῦ λέγω και χωρὶς νά τὸν ἰδῶ
τὴν Ἄλεπου πῶς θάπῃαι κι' ἐκείνος
καθβάλα σ' ἕνα πρώτης ἀλογαίαι,
ἀλλ' ὁ καιρὸς ἐχάλασε λιγαίαι,

διὸ και τὸ κυνθῆ ἀνεβλήθη
και θλίψις ὑπὲρ πάσας θλιθερά
κατέλαβε κι' ἐμένα και τὰ πλῆθη
ἐπὶ τῆ νῆα ταύτη συμφορῆ.
'Αλλ' ὅταν ὁ καιρὸς διορθωθῆ
κι' ἐπίλθῃ τῆς ἀνοίξεως εὐδα
μὲ λιγερὸ 'στὴ μέση του σπαθὶ
'στῆς δόξης θά κατέλθῃ τὰ παιδα.
Και τώρα, Μπουρλοτιέρη, ἔχε γιὰ...
πρὸς τὸ Παλάτι πρέπει νά στραφῶ,
και πάω μὲ μὴ κόκκινη μπουγά
πυρρόχρους σὰν τὸν Πικμαν νά βαφῶ,
και δύο σκουλαρήκια νά κερμάσω
'στ' αὐτὰ μὲ τὰ μεγάλα σὰν τὸ Μῆδα,
και τὸν λιμὸν θηρίων νά δεμάσω
βαζώντας 'στὴν κοιλιά των κεραμίδα.
Μὴ θίλου και 'στ' Ἀνάκτορα ἐπάνω
ὑπνωτισμοῦ περιάματα νά κᾶνω
πρὸς τέρψιν κι' εὐθυμίαν τῆς Αἰλῆς,
τὸ Στέμ' ἀνυπομόως μὲ προσμένει,
και τρέχω νά κοιμίσω Βασιλεῖς,
ἂν κι' εἶναι πρὸ καιροῦ ὑπνωτισμένοι.

**Ὁ Φασουλῆς μ' ὀλέγα λόγια κρῶ
παρηγορεῖ τὰ νησιτικὰ θηρία.**

Τὶ κάμνιτε, θηρία μου, και πῶς καλοπερνάτε;
παρκατηρῶ μὲ λύπην μου πῶς σὰν κι' ἐμεῖς πεινάτε.
Τοιοῦτον πάθημα νοσεῖ και κόσμος περισσός
κι' ἀφοῦ κοντεύουν κι' ἄνθρωποι τῆς πείνας νά ψοφήσουν
δὲν πρέπει νά μᾶς φαίνεται παράξενον πῶσ
ἂν και θηρία μερικὰ τὰ κῶλα των ἀφήσουν.

Γιατὶ μ' ἀγριοβλέπετε μὲ γουρλωμένα μάτια
κι' ἔχει πολλὴν διάθεσιν τὸ νησιτικὸ σὰς στόμα
νὰ μ' ἔκανε γιὰ μὴ στιγμὴ παρτοσάδες και κομμάτια
και φραγωμένον κι' ἄσαρκον νά καταντήσω πτόμα;
Και τί θά φάτε ἀπ' αὐτὸ τὸ κούρη μου κορμί,
ἀφοῦ δὲν εἶμαι μαλίτια τῆς πείνας ἀφορμῆ;

Τὰς κεφαλὰς σηκώσατε καὶ εἰς ὑπερνήφους,
ὁ κόσμος, ὅπως ξέρετε, ὑπῆρξε πάντα πλάνος
κι' ἡ δύναμις μὰς κυβερνᾷ ἐνὸς μοιραίου νόμου
καὶ χάριν ἀστείότητος καὶ χάριν παιδείας
τὴν κάραν τὴν θεόπνευστον τοῦ καθενὸς Προδρόμου
τὴν θέλει ἐπὶ πίνακος Σιλφίς Ἡρωΐδας.

Γιὰ κρίσις εἶναι πρὸ καιροῦ τὰ μάστιγας σαῶν χαριῶν
καὶ βογγηθῆναι ἴσῃν ἔρῃον ἀντιλαλεῖ φρικώδης,
τῶν δὲ Ρωμηῶν προώρισται τὴν ἐνδοξον πατρίδα
νὰ τὴν μαστίγῃ Σύνταγμα καὶ πῖνα ἠθροῦδης,
κι' ἂν τελευταῖον ἀσπασῶν ἴσῃν Μοντενιέρο δώσατε
συμφωνῶν μὲ τὸ Σύνταγμα καὶ εἰς θά τὰ κορδῶσατε.

Τὶ πόνους καὶ τὶ δάκρυα ἢ πῖνα σας μού φέρνει...
νὰ κι' ὁ Μπαμπᾶς περιλόσιον τὴν προσδοκία γέρνει...
κυντάξετε πῶς ἔγινε κι' ὁ προσφιλεῖς ἰλιφάς!
πεντάκις ἀχμάντορες κι' αὐτῆς τῆς Γενοβίρας...
πῶς μὲ θαυρεῖς ἀκίνητος καὶ μὲ τὸν νοῦ ποῦ τρέχει ;
τὶ πῖνα Σύνταγματικῆ, καψο-Μπαμπᾶ μας, ἔχεις ;

Ἐσὺ τὸ μέγα σύμβολον δυναστειῶν εὐάνδρων,
ποῦ μάχας εἶδες φονικὰς τῶν Πόρων κι' Ἀλιεάνδρων,
ποῦ σὲ λατρύουν ὡς Θεὸν πολέμαρχοι λαοὶ
καὶ στήνονται πρὸς χάριν σου τεμνῆν καὶ ναοὶ,
ποῖας γονέων ἰσορρεῖς ἀρχικίας ἀμαρτίας
κι' ἤλθες ἴσῃν χώραν τῶν θεσμών, ἴσῃν γῆν τῆς ἀπαρτίας ;

Κατακαυμένε μου Μπαμπᾶ, τὶ σοῦταν γραφτὸ
κι' ἐκουβλήθης ἀνκυλὰ στὸ χῶμα μας αὐτὸ ;
Προβλεπῶσα τὸ μέλλον σου κι' ἡ προσφιλεῖς Ἑλλάς σου
ἀπαρηγόρητα θνηεῖ τῆς τύχης σου τὸν κληρον,
μὰ σὰν φοβήσης σὺν Θεῷ, μὲ τέσπερα κόκκαλά σου
θὰ γλύψωμεν ἀγάλλματα μουρλοῦζήνων Σωτήρων.

Ἐμπρὸς... μὲ τούτων τὸν Μπαμπᾶ, τὸν σεβαστὸν πατέρα,
ἀπρίστε, βογγήξετε, μουγγρίστε, στενάξετε,
ἀλλ' ὅμως εἰσθε τυχερὰ πού πῆσατ' ἰδῶ πέρα,
γιατὶ κι' ἂν—ὁ μὴ γινόιτο—τὰ κῶλα σας τινάζετε,
θὰ σας δεχθῆ τοῦλάχιστον ἡ γῆ τῶν κειμηλίων,
ποῦ δοξαί τὴν προσχαριετὸν αἰώνιον τρισχιλίων.

Εἶναι πολὺ σημαντικὸν ἰδῶ νὰ κακρωῶσατε
χωρὶς γιὰ τὸ κακρωῶσα πεντάρα μὰ πληρωῶσατε.
Κι' ἡ νωχελὴς Ἀνατολὴ κι' ἡ χαλῶνος Ἑσπερία
τὸν θανάτων σας τὸν σκληρὸν ἀθάνατον θὰ κρίνει,
θὰ σας κηλεύσουν δι' αὐτὸν καὶ τὰλλα τὰ θηρία,
ἡ μνήμη δὲ τῆς πεινας σας ἀγῆρωθ θ' ἀπομείνει.

Ἐγὼ δὲ μάντις ἀγαθὸν καὶ μέλλοντος βελτίονος
καὶ καλλιμέμερον βωμῶν εἰς ταύτην θ' ἀνεγείρω,
κι' ἀντὶ τῶν λίθων καὶ πετρῶν τοῦ πάλαι Δουκαλιάνος
τὰ κόκκαλά σας τὰ σετὰ στὸ χῶμα μας θὰ σπείρω,
κι' ἐπὶ βελβίδος ἀσφαλοῦς καθίζων σταυροπόδι
νέων θὰ πλάσω δι' αὐτῶν Ἑλλάδα θηριώδη.

Κι' ἐγὼ τὸ λάλον ἔρμαιον τῆς μοίρας τῆς στραβῆς
ἂν εἴξωρα πῶς ἔρτις θὰ μείνω κι' ἀβλαβῆς
ὡς ὁ προφήτης Δανιὴλ ἴσῃν λάκκον τῶν λείωνων,
μὲς ἴσῃν κλωβίδι σας θξικπικια παρὰ νὰ σας κᾶνω,
ν' ἀκούω τὰ τριζήματα τῶν αἰγμῶν ὀδόντων
καὶ τῶν κλωβῶν τὰ κάγκιλα μαζὶ σας νὰ σαγκᾶνω.

Θηρία φιλελληνικά, ἴσῃν δοξαζόμενα χῶματα
ἄς σας ἰδοῦν φιλελληνας τυμπανικὰ πτώματα.
Πολλὰς ἑλιπίδας καὶ χρυστάς ὁ φόρος σας μὰς δίδει...
φόρση, Βόα τρομερῆ, κουλουραζμένο φίδι,
καὶ νὰ σ' ἀρπαξῆ μοναχὸς βλοκίληρον κι' ἀκίρειον
καὶ τῆς κυρίας Φασουλῆ νὰ γίνης περιόρειον.

Ἦ λόντες καὶ πάνθηρες καὶ καθεμὰ μαίμου,
ἴλατε νὰ συγκαλύψωμεν τὴν χώραν τοῦ λιμοῦ ...
ὡ παπαγαλεῖ ρλύαρε, μὴ λόγους ἀπαγγίλην,
μηδὲ νὰ κανῆ; χωρατὰ, μηδὲ καρρὸ νὰ θίλην,
καὶ σὺ, καυμένη ἀλεπού, ποῦ κλαῖς τῆ σφοδρὰ σου,
πῆγαινε ἴσῃν Διαδόχον νὰ πιάσῃ τὴν οὐρά σου.

Ψοφήσατε, ψοφήσατε, καὶ τοὺς Ρωμηοὺς ὕναίτε ...
ἀλλ' ἴσῃν τὸν ψόρο σας τὸν σίκτον μου κινεῖτε,
κι' ἀδύνατον μοῦ φαίνεται, θηρία, ὡς ἴσῃν τέλος
ἀπὸ τὴν εὐσπλαγγίον μου νὰ μὴ παρασφῶθῶ,
καὶ φάλλον ἴσῃν Ἀπόλλωνα βαρὺ κι' ἄρχαιον μέλος
ὡς σφάγιον ἰκούσιον νὰ μὴ σας προσφερθῶ.

Ἐπιθῶμῶ νὰ σπαρχῶθῶ ... ἴσῃν θίαν μου τρυπάτε ...
ὄριστε ... τὸ κουφάρι μου προσφέρω νὰ τὸ φάτε.
Ἦ γῆ μου σὺ γεννέταιρα καθβαλινῶν ἀφθῶνων
καὶ πόλις ἰστίριανος ἀνδρῶν πολυκτημῶνων,
ἰδὲ μ' ἰδῶ βαδίζοντα πρὸς στόματα θηρίων
τροφῆ νὰ γίνω πρόχειρος ὀριζῶν ἀγρίων.

Ἄν εἶμαι τῶσον ἀχμάνος μὰ νὰ μὲ συμπαθήσατε ...
τὴν σάρκα μου τὴν ἄσπρον εὐθὺς καταβροχθίσατε,
τὸ δὲ κοχλᾶζον αἶμα μου ποταμητὸν ἄς τρέξῃ ...
τροχίστε τὰ δόντια σας κι' ἄς βρέξῃ διτὶ βρέξῃ ...
τετίλισται, διὰ φωνῶθῶ ... συμπατριώται, χαιρέτε ...
ἀμῶνος ἐξιλαστήριος ὁ Φασουλῆς προσφέρειται.

(Πρὸς τοὺς κλωβούς τῶν ἰσορρεῖς μετὰ χάρας τρελλῶν
καὶ τὰ θηρία χύνονται μὲ στόμα κροκοδείλινο,
μὰ πάλι μένουσιν νηστικὰ, γιατὶ κι' ὁ Φασουλῆς
δὲν εἶναι σὰρξ πραγματικῆ, ἀλλ' ἀνθρωπάκι ξύλινο).

Καὶ ὄλλοις ποικίλαις, μὰ ἄλλους λόγους ἀγγελλᾶς.

Καὶ τὸ «ΕΚΡΠΠ» τὸ γαλιεμῶνον, εἴλεται μου συμμελῆται,
δικαστῆς ἀπὸ τώρα πρὸς δεκάρα θὰ πᾶλῃται,
τὸ ἔπος εἶναι τοῦ φηλοῦ τοῦ τοῦ συντάκτου τοῦ κορμὶ
μεγαλῶν καὶ τὸ σχῆμα, μεγαλῶν κι' ἡ τιμὴ.
«ΕΚΡΠΠ» μὲ τρελλῆς, «ΕΚΡΠΠ» μὲ γέλοιο, «ΕΚΡΠΠ» μὲ πνεύματος σφραγίδι
καὶ τοῦ Ἀθανασίου τὴν περίεχρον γραφίδα.

Ὁ λογογράφος ὁ κομψὸς καὶ φιλικὸς ἡμῶν,
τούτῃσιν ὁ Σενίπολης, ἰακῶνος ὁ Γρηγόρης,
τὸ ἔπος ἔχοντε μεγάλου ἰκτιμῶν
εἶχε ἐν εἰς ἔχοντε μετὰ καλλίστεν κόρης,
μετὰ τῆς Φρίσος θηλασθῆ τῆς τοῦ Διαγοειθῆ,
καὶ κατ' αὐτὸς ἀντιλήλατε μνηστῆρας δεκτικῶν,
ἐντὸς δ' ὄλλοις γίνεται τοῦ γάμου τῶν ἡ ἴσῃν,
κερὰ, πανπᾶδες, στείρανα, κουμῆρα καὶ τὰ ἴσῃν.

Παπούλιος ὁ περιφῶμος κι' ἐν φιλογράφος πρώτος,
ποῦ μὲ φιλομαρμίματα τὸν κόμον συντάραξε,
ἐπὶ μὰς κερὰς πλακῶ—εὐοῦ τοῦ γεναντοῦ !—
κερῶν καὶ ἴσῃν ποικίτων ποικίμα ἐχάρτα.
Κι' αὐτὸ τὸ νῆον Πλάτων, τὸ θαυμαστὸν ὄντι,
εἰς τὸ Μουσείον στέλλεται πρὸς μέλλουσαν σπουδῆν.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Προσπεῖου, κονιορτὸς κολῶς.